

Antidogma - USA: polgárháborús pszichózis

2013 június 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Talán polgárháborúra készül az amerikai kormány? Összeesküvés-elméletek megszállott híveit? I aggodalmaskodó állami tisztségvisel?kig, mostanában egyre többen teszik fel ezt a kérdést az Egyesült Államokban, {...}

{...} miután a szövetségi belügyminisztérium (DHS) biztonságpolitikája, az utóbbi id?ben végrehajtott mértéktelen fegyvervásárlásai és mindezen tettei igazolására való képtelensége aggodalmat keltenek a kormány valós szándékait illet?en.

A 2001. szeptember 11. után létrehozott DHS els?dleges feladata az USA területének védelme terrortámadásoktól, emberi tévedésb?l okozott balesetekt?l és természeti katasztrófáktól. Több mint kétszázezer f?s alkalmazotti állományával ez a harmadik legnagyobb kormány szerv, költségvetését tekintve pedig a védelmi, az egészségügyi és az oktatási tárca után a negyedik helyet foglalja el.

El?ször tavaly áprilisban kezdtek hírek keringeni arról, hogy a DHS tömeges fegyverbeszerzésbe kezdett, nemrég pedig az is kiderült, hogy 1,6 milliárd darab l?szert szándékozik beszerezni, köztük 360 ezer ún. expanzív, más néven dumdum golyót, amelynek az a sajátossága, hogy az emberi testbe csapódva deformálódik, és borzalmas sérüléseket okoz. Éppen ezért nemzetközi fegyveres konfliktusokban az 1899-es hágai és az 1949-es genfi konvenció tiltja a használatukat. Annál meglep?bb, hogy hivatalos magyarázat szerint a társadalombiztosítási csalásokban nyomozó ügynököket szándékoznak felszerelni velük. 2012 szeptemberében a DHS már beszerzett 7000 db. NATO-mintájú gépkarabélyt, és modernizált 2717 könny? harcokost az amerikai városok utcáin való bevetésre. Ugyanakkor igencsak figyelemre méltó módon kétféle millió dollárért „habozáskiküszöböl?” céltáblákat (no-hesitation target) is rendelt, amelyek l?fegyvert tartó terhes n?ket, gyermekeket és öregeket ábrázolnak, így er?sítve az ügynökök elszántságát bármilyen potenciális veszélyre való tüzelésre.

Legutóbb aztán 15 kongresszusi képvisel? levélben kért magyarázatot a kétségtelenül túlzónak t?n? fegyverbeszerzés tárgyában, miután az eddigi adatokból kiderült, hogy a DHS ügynökei évente legfeljebb 15 millió darab l?szert használtak el, a megvásárolt 1,6 milliárd darab tehát 107 évnyi gyakorlatozásra elegend? mennyiség. Az arányok érzékeltetésére: az iraki háború kulminálása idején az amerikai hadsereg 72 millió darab l?szert használt el évente, és így a DHS akkora muníciókészlet birtokába kerül, amely lehetővé teszi számára, hogy az irakihoz hasonló intenzitású háborút folytathasson több mint 22 éven keresztül – az Egyesült Államok területén.

Ráadásul a DHS vásárlásai l?szerhiányt eredményeztek több tagállamban is, éppen akkor, amikor az amerikai társadalom heves vita folytat az állampolgári fegyverviselésr?l az utóbbi id?szak vérengzései nyomán. A kormányzati szervek felfegyverzésének és az állampolgárok lefegyverzésének – még az Alkotmány második kiegészítését is eltemet? – egyidej? folyamata joggal ébreszt kételyt az amerikai kormány tényleges céljai tekintetében.

A DHS fantáziája azonban nem ismer határokat, hiszen az egyik legkomolyabb biztonsági fenyegetésnek a „zombik” támadását tartja, olyannyira, hogy jelent?s összegeket szánt egy szimulált „zombi-támadás” és vele

kapcsolatos konferenciák megszervezésére. Mivel egy ilyen forgatókönyv természetes úton történő bekövetkezése valószínűsége gyakorlatilag a nullával egyenlő, a DHS tudományos hitelessége éppúgy megkérdőjelezhető, mint az adófizetők pénzével való sáfarkodása, ha csak nem arról van szó, hogy aktív szerepet vállal a „zombik” támadásának előkészítésében. Ismerve az amerikaiak rémmesék iránti szinte már hisztérikus fogékonyságát, ezt a hipotézist sem lehet teljesen kizárni, miután a hollywoodi stúdiók valószínűleg ontják magukból a zombi-filmeket, amelyekből az utóbbi öt évben 334 készült, vagyis hetente egy. Jellemző, hogy több mint 12 millió nézővel a *The walking dead* (A sétáló halott) című sorozat a legnézettebb az USA-ban.

Persze az amerikaiakat nemcsak a debil filmek mértéktelen élvezete, hanem az általuk elkövetett gyilkosságok száma is megkülönbözteti a fejlett országok állampolgáraitól. A statisztikák e tekintetben szignifikáns korrelációt mutatnak a forgalomban lévő fegyverek száma és a gyilkosságok gyakorisága között, az országok és a földrajzi régiók szintjén is. Miközben az USA-ban egyre gyakrabban történnek brutális vérengzések, a számok azt bizonyítják, hogy az amerikai népesség állig fel van fegyverkezve, és az országuk gyilkossági rátája összehasonlíthatatlanul magasabb a fejlett országokénál, egyáltalán nem meglepő módon azt is egyértelművé téve, hogy a republikánusok sokkal nagyobb vonzalmat tanúsítanak a pisztolyok, puskák és gépfegyverek iránt, mint a demokraták.

Az Egyesült Államokban százezer lakosonként több mint három gyilkosságot követnek el fegyverekkel, a második helyen következnek Svájcban 0,7-et. Összehasonlításként a további sorrend így alakul: Kanada (0,5), Svédország (0,4), Finnország (0,4), Új-Zéland (0,2), Spanyolország (0,2), Németország (0,2), Franciaország (0,1), Nagy-Britannia (0,1), Ausztrália (0,1) és végül Japán (0). Ami pedig a fegyverek és a gyilkosságok száma közötti összefüggést illeti: amíg az USA-ban 100 lakosra 89 fegyver jut, addig Franciaországban, Németországban, Norvégiában és Svédországban csak 30 körüli, a britek fegyverekkel való szabályszerű „irtózása” pedig némileg relativizálja a szociokulturális tényezők hatását az amerikai mészárlásokban. A forgalomban lévő fegyverek száma és a gyilkossági ráta közötti ok-okozati kapcsolatot tanúsítja az is, hogy az USA éppen azon tagállamaiban (Louisiana, Mississippi, Alabama) követik el a legtöbb gyilkosságot, amelyekben az országos átlagnál jóval több fegyver (és néger) található.

Beszédes tény, hogy egy 2010-es társadalmi felmérés szerint minden második republikánusnak van legalább egy fegyvere, szemben minden ötödik demokratával. Ezt a szakadást, amely 40 éve csak súlyosbodik, a négerbőnözés miatt republikánus és felfegyverzett déli államok szociológiája magyarázza.

MD 2013. VI. 12.

Gazdag István - antidogma.hu

Ajánló

